

РЕШЕНИЕ

№ 1019

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 18.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2322** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК. Образувано е по жалба на [фирма], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане №23/311/00650/3/01/04/02, от 11.02.2021г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който е определено подлежащо за възстановяване публично държавно вземане в размер на 19007.33лв.

В жалбата се излагат съображения за отмяна на АУПДВ. Възражава се че АУПДВ е бил издаден след изтичане на давност за установяване на публично държавно вземане. Твърди се, че е налице недопустимост по отношение на процедурата по установяване на дълг с оглед края на изпълнение на Договор №23/311/00650/06.10.2014г. и периодът на мониторинг, приключващ на 06.10.2019г. Твърди се, че неправилно е посочено основанието на което се издава акта, излагат се съображения за приложението на ЗУСЕСИФ.

Моли, съдът да отмени АУПДВ изцяло и да присъди направените по делото разноски. Депозирано е писмено становище.

Ответникът – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли, съдът да я остави без уважение като неоснователна и недоказана.

Моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендират се разноски.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе съобрази следното:

Административното производство по издаване на оспореният АУПДВ е започнало с Писмо с изх.№01-2600/6114 от 17.11.2020г. на ДФ “Земеделие“ с което е открито производството по издаване на АУПДВ на основание чл.24 ал.1 вр. чл.26 ал.1 от АПК. Производството е било открито предвид влязло в сила съдебно Решение №12696 от 14.10.2020г. на Върховния административен съд на Р България, четвърто отделение, постановено по адм.дело №4505/2020г., с което е оставено в сила Решение №129 от 31.01.2020г. на Административен съд – София – област, шести състав, постановено по адм.дело №1350/2019г. Производството е открито във връзка с направени констатации след извършена проверка на изпълнението на задълженията по договор №23/311/00650 от 06.10.2014г., и подадена от [фирма] заявка за плащане №23/311/00650/3/01 от 01.09.2015г. по мярка 311 „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от Програма за развитие на селските райони 2007-2013г.

На 06.10.2014г. между ДФ Земеделие, от една страна и [фирма], като ползвател е подписан Договор №23/311/00650/06.10.2014г., за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка 311 „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г./ПРСР/, подкрепена от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони. Договорът е сключен, след като дружеството е кандидатствало по реда на Наредба №30 от 11.08.2008г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности“ от програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. Процесният договор е сключен, след като ползвателят на помощта [фирма] е представило съобразно изискванията на чл.16 на Наредба №30/11.08.2008г., бизнес план за разнообразяване на дейността по образец /БП/. Съгласно заявлението и представения, приет и одобрен от ДФЗ БП, дружеството се е задължило да закупи микробуси, като видно от БП, услугите, които ще се предоставят са отдаване под наем, дейност за рент-а-кар, на закупените микробуси и обслужване на регионите на [община] и [община].

Въз основан на договора на [фирма] е изплатена по договора финансова помощ в общ размер на 380146.67лева.

В част IV „Финансово-икономически статус – приходи и разходи“, Таблица 2 – „Производствена и търговска програма“ на БП, дружеството се е ангажирало да реализира приходи от посочените туристически услуги.

За всяка една от петте години, за които е представена производствената и и търговската програма са записани конкретни стойности на средногодишна натовареност, съответно приходи от услуги, които ползвателят планира да реализира, след закупуването на микробусите, в размер на 290000.00лева за всяка година. Съгласно анекс №1/27.11.2014г. е била извършена промяна в предмета на инвестицията – закупуване на 4 микробуса с капацитет 19+1 места, вместо първоначално заявените 8 микробуса с капацитет 16+1 места, в следствие на което е извършена и корекция в Таблица 2 – „Производствена и търговска програма“ на част IV „Финансово-икономически статус – приходи и разходи“ от БП.

Съгласно посочената промяна, за всяка една от петте години, са посочени в променения БП, приходи от услуги в размер на 260000.00лева за всяка една година.

В периода 20.09.2017г. до 25.09.2017г. и от 10.07.2019г., ДФЗ е извършил проверка на място след плащане при [фирма], както и допълнителни административни проверки, при които е било констатирано неизпълнение на задължения, съгласно Договора, одобрения БП и Наредба №30/11.08.2008г.

С оглед констатираните нарушения, ИД на ДФЗ е издал Решение №23/311/00650/3/01/04/01, изх.№ 01-2600/6534 от 11.12.2017г., с което на ползвателят е наложен размер на финансова корекция от 19007.33лева, представляваща 5% от предоставената финансова помощ по договора. Решението е било обжалвано от [фирма] пред АССО.

С Решение №12696 от 14.10.2020г. по адм. дело № 4505/2020г., ВАС , четвърто отделение е потвърдил Решение №129 от 31.01.2020г. на АССО -6-ти състав/ постановено при условията на повторност по смисъла на чл.226 АПК/ с което е отменено горепосоченото решение на ИД на ДФЗ м частта му, с която е определен размер на наложената финансова корекция и делото е изпратено, като преписка на ИД на ДФЗ за ново произнасяне, съобразно указанията за тълкуване и прилагане на закона, дадени в същото решение.

В изпълнение на посочените решения на АССО и ВАС и във връзка с приетото за установено в тези решения и констатирано от ДФЗ неизпълнение на договорни задължения по т.4.12 и т.4.18 от договора ДФЗ е открил производство п издаване на АУПДВ.

На основание чл.26 ал.1 вр. чл.34 ал.3 АПК, ДФЗ е уведомил [фирма] за откритото производство по издаване на АУПДВ с уведомително писмо УН 23/311/00650/3/01/22/03, изх.№ 01-2600/6114 от 17.11.2020г.

В отговор на уведомлението, в указания 14 дневен срок дружеството е депозирало възражение, като към възражението не са представени документи и доказателства, относими към производството по издаване на процесния АУПДВ.

След подробно обсъждане на представеното възражение, ИД на ДФЗ е издал АУПДВ №23/311/00650/3/01/04/02, изх.№ 01-2600/6114 от 11.02.2021г., с което на ползвателят е наложен размер на финансова корекция от 19007.33лева, представляваща 5% от предоставената финансова помощ по договора. Този акт е и обжалвания пред АССГ от [фирма].

Съдът намира за нужно да отбележи, че принципно жалбоподателят не оспорва констатациите от извършената проверка и описаната фактическа обстановка, а прави чисто правни възражения относно приложимия закон и допуснати процесуални нарушения.

Единствено се твърди, че не е налице неизпълнение на заложените приходи за финансовата 2016г., в параметрите посочени в Решението, като твърди, че заложените приходи според него са 130000.00лева, а не 260000.00, тъй като броят на микробусите бил намален на половина, от първоначално посочени 8 бр. – на 4бр. със заключения анекс към договора.

По делото е изслушана и приета, без оспорване от страните съдебно – счетоводна експертиза с поставени четири въпроса.

От експертизата се установява, че вещото лице е използвало административната преписка, посетило е ДФ „Земеделие“ и е извършило проверка в счетоводството на жалбоподателя [фирма].

От заключението на експерта се установява, че Размерът предоставената и изплатена финансова помощ по програмата възлиза на 380146.67лева, а заложените приходи от субсидираната дейност по бизнес плана на жалбоподателя [фирма], за всяка една от годините в периода на проверка на Бизнес плана - 260000.00лева годишно, получени от отдаването под наем на процесните микробуси.

Установено е, че за 2016г. приходите предвидени в БП са били 260000.00лева.

Направено е заключение, че приходите от реализирана дейност през 2016г. по програмата са били 103806.21лева или в процентно изражение изпълнението на прогнозираните приходи е – 39.93%.

Установено е, че за 2017г. приходите предвидени в БП са били 260000.00лева. Направено е заключение, че приходите от реализираната дейност през 2017г. по програмата са 84827.79 лева или в процентно изражение изпълнението на прогнозираните приходи е – 32.63%.

Установено е, че за 2018г. приходите предвидени в БП са били 130000.00лева. Направено е заключение, че приходите от реализираната дейност през 2018г. по програмата са 53340.83лева или в процентно изражение изпълнението на прогнозираните приходи е – 20.52%.

Съдът счита, че следва да кредитира заключението на ССЧЕ, като обоснована, непротиворечаща на доказателствата по делото и изготвена от лице с необходимите специални знания.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Акт за установяване на публично държавно вземане №23/311/00650/3/01/04/02, изх.№ 01-2600/6114 от 11.02.2021г., с което на ползвателят е наложен размер на финансова корекция от 19007.33лева, представляваща 5% от предоставената финансова помощ по договора с [фирма].

В акта е посочено, че лихва върху така посочената сума се начислява от датата, следваща датата на изтичане на посочения срок за доброволно възстановяване.

Този АУПДВ обективира волеизявление на компетентен административен орган, съдържащо определение за възстановяване на публично държавно вземане, което засяга правната сфера на жалбоподателя и е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Същият подлежи на съдебен контрол. Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, адресат на акта. От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е получил АУПДВ на 18.02.2021г., видно от обратната разписка установяваща надлежно връчване. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Процесният акт, съдът намира, че е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия и в предвидената от закона форма. Съгласно Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/ и Устройствения правилник на ДФ „Земеделие”, фондът е самостоятелно юридическо лице. Държавен фонд "Земеделие" изпълнява функциите на Разплащателна агенция от датата на издаване на акта за акредитация (чл. 11, ал. 2, т. 4 от ЗПЗП). Акредитацията, която според § 1, т. 15 от Допълнителни разпоредби на ЗПЗП е "процедура по признаване на статут на Разплащателна агенция от национален компетентен орган въз основа на оценка на възможностите за администриране и осчетоводяване на средствата от Европейските земеделски фондове съгласно законодателството на Европейския съюз". ДФ „Земеделие” е акредитиран в качеството му на единствена разплащателна агенция за Република България на основание Заповед № РД-09-835 от 20.12.2007г. (обнародвана, в ДВ, бр.2 от 08.01.2008г.) и Заповед № РД 09-863/25.11.2008г. на Министъра на земеделието и горите (обнародвана, в ДВ, бр.108 от 19.12.2008г.) и съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредба № 79 от 01.06.2006г. за изискванията и реда за акредитация и годишно сертифициране на РА. Съгласно чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП изпълнителният директор на

ДФ „Земеделие” е изпълнителен директор на разплащателната агенция.

Не се споделят от съда и доводите на жалбоподателя относно неспазване на установената от закона форма при издаване на акта. При издаването на административния акт е спазена установената от закона форма, не са допуснати и съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон. Оспорвания акт съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Конкретно изложените мотиви предоставят възможност за извършване на проверка за приложението на материалния закон въз основа на фактите, сметени за относими от административния орган. Правото на участие на заинтересованото лице е осигурено чрез надлежното му уведомяване за служебното инициране на производство за издаване на административен акт по чл.26 от АПК, като в уведомителното писмо подробно са изложени фактическите и правни основания въз основа на които ще се определи публичното държавно вземане, предоставена е и възможност за представяне на писмени възражения по основателността и размера на публичното вземане, които са подробно обсъдени от административния орган.

Относно приложимите материален и процесуален закони към датата на издаване на акта съдът намира, че:

Съгласно чл.27 ал.7 от ЗПЗП, „Дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал.6 се установява с издаването на АУПДВ, по реда на ДОПК“. Съгласно чл.6 на същия текст, „Дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по чл.70 ал.1 т.1-9 от ЗУСЕСИФ, се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл.73 от същия закон.“

Съдът намира, че в конкретния случай актът правилно е издаден като АУПДВ. Налице са законовите предпоставки за прилагане на §12, ал.1 от ПЗР ЗИД ЗПЗП /обн. – ДВ, бр.2 от 2018г., доп. – ДВ, бр.98 от 2019г., в сила от 13.12.2019г./ и завършване на производството при спазване на процедурата по Наредба №30/11.08.2008г., уредена в чл.46 и 47 от Наредбата. Съгласно посочения параграф, „започналите производства по издадените до датата на влизането в сила на този закон наредби по прилагането на мерките от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г. и на мерките и подмерките по чл.9 б т.2 от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014-2020г., се довършват по досегашния ред, до изтичане на периода на мониторинг.“

Административното производство в случая е образувано с подаване от бенефициента на заявление за подпомагане, в резултат на което е сключен договор №23/311/00650 от 06.10.201г. на основание Наредба №30/11.08.2008г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка „Разнообразяване към неземеделски дейности“ по Програма за развитие на селските райони. Приложимата в случая Наредба №30/11.08.2008г. е издадена от Министъра на земеделието и храните на основание §35, ал.3 от ЗИД ЗПЗП, съгласно нейния §2 ПЗР. Наредба №30/11.08.2008г. е акт по прилагане на ЗПЗП преди влизане в сила на §12, ал.1 от ПЗР ЗИД ЗПЗП. С оглед на това административното производство, в рамките на което е

издаден оспорения АУПДВ е на основание Наредба №30/11.08.2008г. и не е приключило, защото не е изтекъл срокът на мониторинг. Видно е в случая, че за договор сключен на 06.10.2014г. към периода на извършване на проверката 20.09.2017г. до 25.09.2017г. и от 10.07.2019г., когато е установено нарушението, този срок не е изтекъл. Този период не е изтекъл и към датата на писмото, с което е уведомен жалбоподателя за стартираното административно производство на осн. чл.26 ал.1 от АПК.

Тъй като производството е започнало преди влизане в сила на ЗИД ЗПЗП, то следва да се довърши по реда на ЗПЗП вр. с ДОПК и приложимата действаща Наредба №30/11.08.2008г., като ЗУСЕСИФ е неприложим.

Съдът не споделя възражението, че обжалвания АУПДВ е незаконосъобразен, тъй като е издаден след като е изтекла давността за установяване на публично държавно вземане.

В конкретния случай производството е започнало по инициатива на компетентния административен орган и изтичането на срока по чл.57 ал.1 от АПК за издаване на административен акт не погасява правото и задължението на органа да издаде акта.

Неспазването от административния орган на установените срокове за издаване на административния акт не е самостоятелно основание за отмяна на административния акт. Поради това и при действието на АПК е валидно принципното становище споделено в т.8 от Постановление на №4/76г на Пленума на Върховния съд, че за АО сроковете по издаване на административни актове са инструктивни и с изтичането им не се преклудира възможността органа да се произнесе по искането с което е сезиран. С изтичането на срока за произнасяне не се погасява правото на АО да се произнесе при условия, че към този момент няма образувано съдебно производство срещу мълчалив отказ на органа по издаването на акта.

Съдът намира за неоснователно и второто направено възражение от жалбоподателя, че е налице недопустимост по отношение на процедурата по установяване на дълг с оглед края на изпълнение на Договор 06.10.2019г.

Проверките на дружеството жалбоподател са били извършени в законовия срок, в който ДФЗ може да осъществи контролни функции за спазване на клаузи по договора. Проверките са били извършени за период от 3 финансови години – 7 месеца от 2015г., цялата 2016г. и 8 месеца от 2017г., като периодът на мониторинг на ДФЗ е в срок от 5 години от сключване на договора, което в настоящия случай е до 06.10.2019г.

При откриване на производството и при издаване на АУПДВ са били отчетени резултатите от проверката, отнасящи се до годините в които се осъществява мониторинг от ДФЗ.

Предвид изложеното и съдът намира, че твърдението за опорочаване на процедурата, поради започване на административното производство за издаване на обжалвания АУПДВ, след изтичането на 5 годишния мониторингов период е неоснователно.

Съдът намира, че безспорно е доказано по делото от представените писмени доказателства и заключението на приетото и неспорено заключение на изготвената ССЧЕ, че за пълната финансова 2016г. жалбоподателят е реализирал приходи от предоставяне под наем на автомобили, в размер на 103806.21 лева, представляващи 39.93% /под 50% и над 20% от размера на приходите посочени в одобрения БП/ от заложените в БП приходи за 2016г. в общ размер на 260000.00 лева.

Съгласно т.30 предложение първо от Приложение към Раздел I, „Общи положения“ на Правилата, когато реализираните приходи от подпомаганата дейност са под 50% и над 20% от размера на приходите, посочени в одобрения БП и времетраенето на нарушението е една финансова година, размерът на подлежащата на възстановяване помощ е 5% от предоставената по договора помощ, а именно 19007.33 лева.

Съдът намира за неоснователно и твърдението на жалбоподателя, че предвид намаляването на броя на автомобилите наполовина, то следвало и заложените приходи от дейността да се намалят наполовина, а именно на 130000.00 лева и именно спрямо този размер следвало да се изчислява според жалбоподателя изпълнението на приходите. Това възражение е абсолютно недоказано и напълно неоснователно, доколкото от изготвения анекс към договора безспорно се установява, че с намаляването на броя на автомобилите, които е следвало да се закупят е намалена и сумата на приходите от дейността от 290000.00 лева на 260000.00 лева. В този смисъл е и даденото експертно заключение.

Съдът намира за неоснователно и становището на жалбоподателя, инвестицията – закупуването на автомобилите е изпълнена и тази инвестиция не следва да се отъждествява с предвидените от нея приходи. Твърди се че приходите имат прогнозен характер и при извършена инвестиция не следва да се приема наличие на неизпълнение на договора. Както правилно е отбелязал ответника по делото, процесният договор за отпускане на финансова помощ е сключен, след като ползвателят на помощта е представил БП, съобразно изискванията на чл.16 от Наредба №30/11.08.2008г.

Правилно е отбелязано, че съгласно чл.16 ал.2 от Наредбата, БП трябва да доказва икономическа жизнеспособност и устойчива заетост за период от 5 години, а в случаите на СМР – 10г.

Задължение на ползвателя по т.4.18 от сключения договор е да спазва одобрения проект за срок от 5 години. Понятието „проект“ е дефинирано в т.19 от ДР на Наредба №30/11.08.2008г., а именно: „Проект“ е заявление за подпомагане, заедно с всички изискуеми документи, както и съвкупността от материални и нематериални активи и свързаните с тях

разходи, заявени от кандидата и допустими за финансиране по ПРСР. Един от задължителните реквизити към заявлението е изготвен от кандидатите БП за разнообразяване на дейността, който трябва да доказва икономическата жизнеспособност и устойчива заетост, водещи до реализиране целите по чл.2 от Наредба №30. В Допълнителните разпоредби на Наредба №30 е описано значението на понятието „икономическа жизнеспособност“, като генериране на доходи от дейността, гарантиращи устойчивост на предприятието и запазване на съществуващите работни места и/или създаване на нови в него за периода на бизнес плана. Във финансовата част на БП са заложили приходи и разходи за всяка една от годините от изпълнението на БП, като са заложили приходи от отдаване на автомобили под наем. Съгласно чл.27 ал.3 от Наредба №30, ДФЗ – РА приема решението за одобряване на заявлението за подпомагане въз основа на съответствието на заявлението с „ 1. Целите, дейностите и изискванията определени с Наредбата и 2. критериите за оценка посочени в приложение №6“. Поради това оценката на ДФЗ – РА не е само на база критериите в приложението. Кандидатът изготвя БП и чрез предвидените в него стойности се доказва жизнеспособност на инвестицията, която и е била основание да бъде одобрен проектът му за финансиране. Съществена част от образаца към БП – Приложение №3 към чл.16 от Наредба №30 е финансово-икономическия статус на проекта, отразен в част четвърта, съставен от приходна и разходна част. Кандидатът е задължен да опише производствената си и търговска програма за целия период на БП , средногодишната натовареност, производствения капацитет. Следва да се опишат и всички предвидени разходи. Съдържанието на БП, с отразените в него данни, информация и предвиждания, позволяват на компетентните органи при произнасяне по проектите за финансиране, да преценят изпълнението на нормативните условия за икономическа жизнеспособност и устойчива заетост. Предвид изложеното и съдът намира, че безспорно БП представен от ползвателя е част от проекта му, с подписването на договора за предоставяне на финансова помощ, ползвателя е приел задължение да спазва одобрения проект, а съответно и БП.

В чл.9.1.,б“г“ от Договора също е дефинирано понятието „одобрен проект“, като изрично е посочено, че в това понятие се включва представения от ползвателя и одобрен от ДФЗ БП.

По делото е безспорно установено, че [фирма] не е изпълнило/постигнало за една пълна финансова година – 2016г. заложените в БП нива на приходи от съответните услуги. Това безспорно

води до недостатъчна икономическа жизнеспособност на инвестицията. Несъмнено в случая е налице нарушение на т.4.18 вр. т.4.12 от Договора, съгласно която ползвателят е длъжен да извърши изцяло одобрената инвестиция в срока на договора, в съответствие с бизнес плана и таблицата за одобрените инвестиционни разходи, като съгласно т.8.1, в случай, че не изпълни свои нормативни и договорни задължения след изплащане на финансовата помощ, Разплащателната агенция –ДФЗ, може да поиска връщане на вече изплатени суми.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е следвало да закупи и е закупил автомобилите, за което му е била отпусната и финансова помощ, но със сключването на договора ползвателят на помощта се е задължил да използва активите по предназначение и за постигане целите, които са му отредени с одобрения проект. Само с осъществяване на инвестицията не може да се оправдае отпускането на финансово подпомагане от ПРСР с оглед целите по чл.2 от Наредбата. Непостигането на заложените в БП нива на приходи води до непостигане на нормативно заложената цел.

При проверка на изпълнението на проекта УО е изследвал цялостното изпълнение по БП, в това число и частта му за реализираните приходи от отдаване под наем на автомобили, а оттук и на проекта като цяло.

Приходите заложен в БП са носители на информация за съответствието на проекта със задължителните условия по чл.16 ал.2 от Наредба №30. Тези приходи са съществена част от одобрения и финансиран проект като цялост от разходи, планирани и очаквани приходи. Икономическата жизнеспособност е генериране на приходи от дейността, гарантиращи устойчивост за предприятието за периода на бизнес плана. Докато извършените разходи са относими към реализирането на инвестицията, то реализирането на планираните приходи доказва осъществяване на целите по чл.2 от Наредбата, които са от особена важност, тъй като смисълът и целта на мярката е да се построи такъв обект, който да се използва по предназначение.

По отношение приложимостта на Правилата следва да се отбележи, че Правилата се прилагат в случаи на нарушения, установени от ДФ „Земеделие“ – Разплащателна агенция, произтичащи от неизпълнение на критерии за допустимост или нарушения на ангажименти или други задължения, поети от ползвателите на безвъзмездна финансова помощ по мерките от ПРСР 2007-2013г., произтичащи от предоставена безвъзмездна финансова помощ. Размерите на подлежащата на възстановяване финансова помощ за видовете нарушения, допуснати от страна на ползвателите по мерките от ПРСР2007-2013г. са посочени в приложението към Правилата, като при определяне на конкретния размер

на подлежащата на възстановяване финансова помощ за съответния вид нарушение са отчетени тежестта, степента, продължителността и системността на нарушението при спазване на допълнителните пояснения за това, посочени в приложението. Приетите от Изпълнителния директор на ДФЗ – РА правила не извършват преценка на юридически факти – нарушения на задължения на бенефициентите по мерките от ПРСР и не променят техните правни последици – възстановяване на неправомерно получена финансова помощ, тъй като преди приемане на Правилата и обнародването им в ДВ бр.51/2019г. с отделни наредби по мерките от ПРСР се установяват видовете нарушения и правните последици от тях, представляващи основания за възстановяване на неправомерно изплатена финансова помощ. С Правилата се определя само размера на санкцията относно еднакви по степен, тежест и продължителност нарушения.

С оглед изхода на спора претендираните от ответника разноски в размер на 950.00лева за възнаграждение на експерта по делото следва да му бъдат присъдени. Ответникът е представил доказателства и за изплатено адвокатско възнаграждение на адв.Хр.М. в размер на 1320.00лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение – 74 ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу АУПДВ №23/311/00650/3/01/04/02, от 11.02.2021г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с който е определено подлежащо за възстановяване публично държавно вземане в размер на 19007.33лв.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], да заплати на ДФ „Земеделие“, Централно управление [населено място], [улица], сумата от 2270.00/две хиляди двеста и седемдесет/лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: